

Σ. Λασκαρίδην

Ψαράδες

στὴν πλώρη, μόνοι μέσ' σ' αὐτὰ τὰ τεμένη καὶ τὰ αὐστηρὰ ἀσυλα τῶν ἴδαικῶν μας νὰ στήσωμε τὸ παλάτι τῶν ὄνειρων μας.

"Ακου τὸν κρότο τοῦ νεροῦ, τὰ φιλιὰ τῶν ἀφρῶν καὶ τὸ νανούρισμα τῶν ντροπαλῶν κυμάτων.

Τὸ φεγγάρι ἀνέτειλε, τ' ἀσῆμι χύθηκεν ἀφθονο κι' ἀπλώθηκε γύρω μας ἡ μαργχαριταρένια λίμνη μὲ τ' ἀσημένια κύματα, ποῦ θὰ στήσουν τὸν χορό τους τώρα ἡ ἀδάμαστες Νεράϊδες.

"Ελα ἐδῶ στὴ μέθη τῆς ἀγάπης μας νὰ σου πῶ γιατὶ τὸ κῦμα τῆς ζωῆς μου κυλᾷ δρμητικὸ πρὸς σέ, γιατὶ μαζὶ σου ἀκούονται ὅλα πειδὸ μαγικὰ καὶ τούτονται πειδὸ ρυθμικά, καὶ νὰ σου φιθυρίσω γιατὶ ἀπὸ τὴν μουσικὴ τῶν κυμάτων βγαίνει τὸ τραγοῦδι τῆς Εύτυχίας.

Δὲν μᾶς φθάνουν ἐδῶ τὰ θολωμένα βλέμματα τῆς ζήλειας. Τὰ λόγια σου — μαγικὸ τραγοῦδι — διώχνουν μακρὺ κάθε μου σκέψι, τὸ βάρος τῆς ἀνάγκης δὲν μὲ πιέζει, δ θρίαμβος τῆς ζωῆς ἀναγεννᾶται μέσα μου καὶ γίνομαι κ' ἔγω Φάσουστ καὶ σου ξαναλέω:

«Μεῖνε μεῖνε εἰσαι ὥραία».

'Η ψυχή μου μαγεμένη κοίτεται ἐκεῖ σκλάβα σου. Αἱ μαρμαρυγαὶ τῶν μαύρων ματιῶν σου παρασύρουν τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς μου μὲς τὰ μονοπάτια τῶν βιθῶν των καὶ δὲν αἰσθάνομαι παρὰ τὰ ἡδονικὰ ρίγη, ποῦ μοῦ δίδουν τὸ παρθενικὸ μέτωπο καὶ τὰ χλωμὰ χέρια σου.

"Ελα ἐδῶ ποῦ μᾶς ἐνώνει τὸ κῦμα, νὰ σου δείξω πέρα τὸ γιαλὸ ποῦ τρεμοσθύνουν τὰ φῶτα — μηνύματα τοῦ κόσμου — κ' ἔλα νὰ γεμίσω τὸν αἰθέρα καὶ τὸν κόσμο σου μὲ τόνομά σου καὶ τὴν ἀγάπη μας.

"Ελα νὰ φιθυρίσωμε τὴν εὐτυχία μας στὰ κοιμισμένα νερὰ καὶ στὰ κρυφομιλήματα τῶν κυμάτων, νὰ τὴν γράψωμε στὸ μεγάλο βιβλίο τῆς Φύσεως, νὰ τὴν παραδώσωμεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ χάους, εἰς τὰ βχσίλειχ τῶν Νυμφῶν καὶ μπορεῖ κάποια ἀεροπλημμύρα νὰ τὴν φέρῃ νὰ συσθῇ μαζὶ μὲ τὸ ξεψύχισμα τοῦ κύατος ἐκεῖ κάτω . . .

I. Δ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

